
THE DAY
THE DAM
BROKE

EŞİK 10

Barajın Yıkıldığı Gün

Hangi gün olacağını kimse bilmez.

Bu ilk gerçektir.

Planlayabiliriz.

Öngörebiliriz.

Sistemler, stratejiler, korumalar ve rezervler inşa edebiliriz.

Deneyimin bir bağışıklık biçimi olduğuna kendimizi inandırabiliriz.

Ama her zaman bir şeyin kırıldığı bir gün gelir.

Bazen bir insandır.

Bazen bir yanılsama.

Bazen bir proje.

Bazen beden.

Bazen bir ilişki.

Bazen sarsılmaz saydığımız bir kesinlik.

O günü bu kadar özel kılan şey, neredeyse her zaman, onu yalnızca sonradan tanımamızdır.

Olurken bir olay gibi görünür.

Daha sonra bunun bir sınır olduğunu anlarız.

Benim de günüm oldu.

Muhtemelen birden fazla.

Çünkü hayat kırıklar dağıtmakta cömerttir.

Yaşını sormaz.

Rolünü sormaz.

Banka hesabını sormaz.

Özgeçmişini sormaz.

Sadece kapıyı çalar.

Belirgin bir hissi hatırlıyorum.

Acıyı değil.

Korkuyu değil.

Şaşkınlığı.

Bir hayatın manzarasının ne kadar hızlı değişebileceğini keşfetmenin şaşkınlığını.

Bir gün her şey istikrarlı görünür.

Ertesi gün istikrar bir anıya dönüşür.

Ve kendini kalıcı saydığın bir şeyin enkazını gözlemlerken bulursun.

Varoluşun büyük yanılsamalarından birini tam o anda keşfedersin.

Kaybettiğimiz şey için acı çektiğimizi sanırız.

Çoğu zaman sonsuz sandığımız şey için acı çekeriz.

Kayıp bir olayı yıkar.

Hayal kırıklığı bir inancı yıkar.

Ve inançların derin kökleri vardır.

Bir şey gerçekten kırıldığında, ilk dürtü onarmaktır.

İnsanidir.

Hemen bir çözüm ararız.

Bir açıklama.

Bir çare.

Suçlanacak biri.

Bazı şeylerin özgün biçiminde yeniden inşa edilemeyeceğini kabul etmemek için her şeyi.

O savaşı ben de verdim.

Herkes gibi.

Apaçık gerçeğe karşı savaşı.

Çünkü apaçık gerçek acımasızdır.

Pazarlık etmez.

Teselli etmez.

Vardır.

Hepsi bu.

Hayatın sana hazırlanmak için zaman tanımadığı anlar vardır.

Seni dönüşümün içine iter.

İstesen de istemesen de.

Kim olduğunu orada keşfedersin.

Her şey işlerken değil.

Bir şey işlemeyi bıraktığında.

Aldığında değil.

Kaybettiğinde.

İnşa ederken değil.

İnşaatın bir kısmının çöktüğünü gözlemlediğinde.

Birçok insan dayanıklılığı kahramanca bir nitelik olarak hayal eder.

Ben onu her zaman farklı gördüm.

Dayanıklılık güç değildir.

Uyumdur.

Güç der ki:

“Direneceğim.”

Dayanıklılık der ki:

“Dönüşeceğim.”

Ve fark muazzamdır.

Çünkü bazı fırtınalar yenilemez.

Yalnızca içlerinden geçilebilir.

Hayatım boyunca benden çok daha fazlasını kaybetmiş insanlarla karşılaştım.

Bütün dünyaların çöktüğünü görmüş insanlar.

Aileler.

Sağlık.

Güvenceler.

Sevdikleri.

Onlara bakarak temel bir ders öğrendim.

Acı bir insanı zorunlu olarak yıkmaz.

Çoğu zaman o insanın kendisine dair sahip olduğu imgeyi yıkar.

Ve bu çok farklı bir yıkımdır.

Acı geldiğinde, bizi maskesiz ortaya çıkmaya zorlar.

Unvansız.

Rolsüz.

Korumasız.

Yalnızca biz.

Ve geriye kalan.

Başlangıçta bu açığa çıkış korkutur.

Sonra bir gerçek biçimine dönüşür.

Çünkü sonunda rol yapmayı bırakırız.

Hayatımda önemli saydığım her şeyin aynı anda sarsılıyor gibi göründüğü bir evreyi hatırlıyorum.

Tek bir kriz değildi.

Bir yakınsamaydı.

Sanki kader tüm soruları aynı anda sunmaya karar vermişti.

Zor bir mevsimdi.

Ama bugün onu silmezdim.

Basit bir nedenle.

Bana neyin gerçek olduğunu gösterdi.

Bir ev yandığında, yalnızca yok olanı kaybetmezsin.

Ateşe neyin dayandığını da keşfedersin.

Krizlerin bu işlevi vardır.

Öz olanı gereksiz olandan ayırırlar.

Neredeyse zalim bir kesinlikle.

Merkezi görünen insanlar önemsiz hâle gelir.

Görünüşte kenarda olan insanlar vazgeçilmez hâle gelir.

Devasa görünen hırslar aniden anlamını yitirir.

Küçük şeyler muazzam bir değer kazanır.

Bir kucaklama.

Bir telefon.

Bir varlık.

İçten bir söz.

Hayat önceliklerini rızamızı sormadan yeniden düzenler.

Ve belki de böylesi doğrudur.

Çünkü gerçekten öğrendiğimiz şeyin çoğu o kırıklardan doğar.

Süreklilikten değil.

Kesintiden.

Geriye baktığımda, her şeyin kırıldığı günün aynı zamanda her şeyin bittiği gün olmadığını fark ediyorum.

Farklı bir şeyin başladığı gündü.

Ama bu gerçeği hemen anlamadım.

Sonradan anladım.

Çok sonra.

Enkaz çoktan temele dönüşmeye başlamışken.

Yaralar çoktan yara izlerine dönüşmeye başlamışken.

Korku çoktan anlayışa yer bırakmışken.

Zamanın her insana sorduğu bir soru vardır.

Er ya da geç.

Başarıyla ilgili değildir.

Parayla ilgili değildir.

Prestijle ilgili değildir.

Soru çok daha basittir.

“Bir şey kırıldığında ne yaparsın?”

Bazıları durur.

Bazıları saklanır.

Bazıları dünyayı suçlar.

Bazıları öğrenir.

Ben öğrenmeye çalıştım.

Her zaman iyi değil.

Her zaman hızlı değil.

Ama bir şeyi anlayacak kadar.

Kırılma hikâyenin sonu değildir.

Önceki yanılsamanın sonudur.

Ve ikisi arasında muazzam bir fark vardır.

Çünkü bir şey her kırıldığında, bir şey de açığa çıkar.

Karakter.

İlişkiler.

Gerçek.

Öz olan.

Ve toz sonunda yere indiğinde, gürültü havayı doldurmayı bıraktığında, acı en saldırgan sesini yitirdiğinde, sessiz bir soru kalır.

Şu değil:

“Neden oldu?”

Ama:

“Sonrasında kim oldum?”

Sonraki bölüm o sorudan doğar.

Çünkü her şeyin kırıldığı gün yalnızca bir şeyi yıkmadı.

Beni ayakta kalacak olanı keşfetmeye zorladı.